

Arrest

**nr. 173 711 van 30 augustus 2016
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van onbepaalde duur, overeenkomstig artikel 13, §2bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
- 1.1. Op 23 juli 2001 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 12 februari 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.3. Op 9 januari 2004 weigert de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State. Deze procedure wordt zonder voorwerp afgesloten op 31 augustus 2010.

1.4. Op 9 februari 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 18 maart 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 25 juni 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.5., onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 24 oktober 2005 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet in.

1.8. Op 3 september 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verzoekende partij te regulariseren.

1.9. Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van onbepaalde duur, overeenkomstig artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 23.07.01. Hij was in het bezit van een intern Russisch identiteitsdocument. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk bevonden door de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) op 30.07.01 maar het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) besliste dat een verder onderzoek nodig was op 09.10.01. Uiteindelijk werd de betrokkene niet erkend (beslissing CGVS van 12.02.02). In hoger beroep werd de vluchtelingenstatus hem eveneens geweigerd door de Vaste Beroepscommissie op 09.01.04. De betrokkene tekende beroep aan bij de Raad van State op 03.02.2004. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 01.03.04.

De betrokkene diende een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980 in op 18.03.04. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden door de DVZ op 25.06.2004. Op 24.10.05 diende hij opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Hij baseerde deze aanvraag op de volgende elementen: het feit dat zijn broer erkend werd als vluchteling, dat zijn administratieve procedures lang geduurd hebben dat hij onmogelijk kon terugkeren naar Rusland omwille van het gevaar hij er zou lopen en omwille van het feit dat zijn procedure nog steeds aanhangig is bij de Raad van State (RvS), zijn integratie.

Betrokken vreemdeling werd op 03.09.09 geregulariseerd wegens de lange duur van de verschillende administratieve procedures die hij had ingeleid bij de Belgische overheid (asielprocedure vermeerderd met de duur van de procedure voor de RvS). De Raad van state sloot de procedure opgestart op 05.02.04 zonder voorwerp af op 31.08.2010, omdat de betrokkene door regularisatie verblijfsgerechtigd was. Op 06.04.2013 dient de betrokkene een aanvraag tot machtiging tot vestiging in die geweigerd werd omdat de aanvraag voorbarig werd ingediend.

Uit informatie gekregen van de Franse migratiedienst, Préfecture du Nord, blijkt dat betrokken vreemdeling in Frankrijk gekend is als A.S. (...) geboren 09.10.1975 te Krasniy Partizan nationaliteit Rusland en dat hij Frankrijk is binnengekomen op 14.09.04. Hij heeft in Frankrijk een asielaanvraag ingediend op 06.10.04 en werd er erkend als vluchteling in de loop van 2008. Hij is houder van een verblijfskaart van 10 jaar geldig tot 19.07.2016.

De betrokkene is dus naar Frankrijk vertrokken nadat zijn eerste regularisatieaanvraag werd afgewezen. Zijn asielprocedure was toen al definitief afgesloten. Zijn tweede regularisatieaanvraag heeft hij dus ingediend nadat hij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk en dus de bescherming van de Franse autoriteiten had gevraagd. Dit impliceert dat zijn voornaamste belangen op het moment van het indienen van deze regularisatie-aanvraag in Frankrijk lagen en niet in België. Betrokken vreemdeling heeft in zijn regularisatieaanvraag met geen woord gerept over zijn lopende asielaanvraag in Frankrijk. Evengoed heeft hij geen afstand gedaan van zijn regularisatieaanvraag in België toen hij in 2008 in Frankrijk het statuut van erkende vluchteling kreeg en hij dus al helemaal geen nood meer had aan een regularisatie in België omwille van humanitaire redenen. De betrokken vreemdeling heeft door zijn belangen in Frankrijk (zijn verblijf en zijn ingeleide procédures ginds) te verzwijgen bij zijn regularisatieaanvraag de Belgische overheid misleid in haar beoordeling van deze aanvraag.

Het staat vast dat was geweten geweest dat de betrokkene een asielaanvraag had ingediend in een andere EU lidstaat de DVZ de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden zou geweigerd hebben gezien hij in België niet het centrum van zijn belangen had maar in Frankrijk. Betrokkene had verder bij zijn regularisatieaanvraag aangehaald niet te kunnen terugkeren naar Rusland om een aanvraag tot machtiging in het kader van art 9,2° van de vreemdelingenwet in te dienen omwille van het feit dat zijn procédure bij de Raad van State nog aanhangig was. Zoals opgemerkt wordt in zijn regularisatieaanvraag had de RvS dan kunnen oordelen dat er in beginsel geen belang meer zou zijn bij het voeren van de procédure. Niettegenstaande zag de betrokkene er geen graten in de Raad van State niet in te lichten over zijn nieuwe asielprocedure in een andere EU lidstaat, laat staan over zijn erkenning, en aldus zijn procédure voor de RvS nodeloos te rekken. De betrokkene werd geregulariseerd omwille van de lange duur van het geheel van administratieve procédures (zijn asielaanvraag vermeerderd met de duur van de procedure voor de RvS, die op het moment van de regularisatie nog liep). Door het achterhouden van informatie tegenover de Raad van State heeft hij dus zelf de hand gehad in de lange duur van zijn procédure voor de RvS. De overige aangehaalde elementen in zijn asielaanvraag komen eveneens te vervallen: het feit dat zijn broer erkend werd in België is geen voldoende reden om hem een verblijfsrecht toe te staan. Dat mijnheer ooit een zekere graad van integratie in België gehad heeft wordt niet betwist, maar er kan moeilijk verondersteld worden dat zijn integratie in de Belgische samenleving groter zou zijn dan die in Frankrijk waar hij reeds langer een verblijfsrecht heeft. Hij is niet in België tewerkgesteld volgens de RSZ répertoria. Mijnheer wedt duidelijk op twee paarden door in twee EU- lidstaten de uiteenlopende voordelen van een verblijfsrecht te onderhouden. Daarenboven heeft mijnheer sinds het bekomen van zijn verblijfsrecht van onbepaalde duur nog niet de intentie gehad zijn dubbel verblijfsrecht in Frankrijk en België kenbaar te maken aan de Belgische migratiediensten. Wel in tegendeel probeerde hij eerder dit jaar nog een machtiging tot vestiging te bekomen.

Gezien het verblijfsrecht van onbepaalde duur in België bekomen werd door het achterhouden van belangrijke informatie voor de Belgische overheid, informatie die van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht, wordt het verblijfsrecht overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en bovenstaand wetsartikel ingetrokken."

1.10. Op 20 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie S.R., attaché wordt aan (...)

het bevel gegeven om ten laatste op 29/10/'13 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië,

Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING:

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Zijn verblijfsrecht werd op 20/08/2013 ingetrokken omwille van fraude. Zie beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 20.08.2013”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de formele motiveringplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Naar analogie met de formele motiveringsverplichting tengevolge van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, dient de eerste bestreden beslissing duidelijk ook de determinerende motieven en materiële elementen en motieven aangeven op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen en moet de eerste bestreden beslissing afdoende de feitelijke én juridische overwegingen vermelden die er aan ten grondslag liggen.

De formele en materiële motiveringsvereisten vereiste als beginselen van behoorlijk bestuur omhelzen tevens dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt, quod in casu est, precies, volledig en relevant is (zie ook R.v.St, nr. 55056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

1. Net zoals de formele motiveringsplicht verzoeker moet toelaten te begrijpen waarom de eerste bestreden beslissing lastens hem werd genomen zodat hij met kennis van zaken het thans ingestelde rechtsmiddel kan aanwenden, dient de materiële motiveringsverplichting concreet de gronden aan te geven die toelaten te besluiten dat de toepasselijke rechtsnorm en haar toepassingsvoorwaarden in de feiten vervuld zijn, dat met name met recht en reden een toestand of situatie zich voordoet, zoals geïllustreerd door de vermeend geschonden rechtsbepaling.

Aangezien verweerster motiveert dat (eigen cursivering en onderlijning) :

« Gezien het verblijfsrecht van onbepaalde duur in België bekomen werd door het achterhouden van belangrijke informatie voor de Belgische overheid, informatie die van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht, wordt het verblijfsrecht overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' en bovenstaand wetsartikel ingetrokken »

en zij hieraan de sanctie koppelt van art. 13 § Ibis Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning):

« S 2bis. : De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.»

dient zij uiteraard afdoende aan te geven waaruit blijkt dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zou hebben gebruikt, of fraude zou hebben gepleegd of andere onwettige middelen zou hebben gebruikt.

Verweerster faalt hierin over de ganse lijn !

Aangezien verweerster zich beperkt tot een chronologische opsomming van de gebeurtenissen in hoofde van verzoeker betrekkelijk diens verblijf zowel te Frankrijk als in het Rijk, en dit nota bene als 'in de loop van 2008 erkend vluchteling' wat duidelijk aangeeft dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in het herkomstland, kan zij toch maar bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op een actieve wijze informatie zou 'hebben achtergehouden' waardoor hij zich aan fraude zo hebben schuldig gemaakt, quod certe non.

Immers volgt uit de eerste bestreden beslissing zelf, dat verzoeker op 06.10.2004 een asielaanvraag heeft ingediend te Frankrijk, na eerder te zijn afgewezen als kandidaat- vluchteling in het Rijk op 09.01.2004 en dat hij pas in de loop van 2008 te Frankrijk werd erkend als vluchteling.

Dat dus niet kan worden ingezien hoe verzoeker die tevens en gelet diens illegaal verblijf in het Rijk op 24.10.2005 een nieuwe regularisatieaanvraag alhier indiende, op 24.10.2005 of op enig moment daarna en dit tot en met 09.09.2009 (datum waarop hij te België werd geregulariseerd) fraude zou hebben gepleegd ?!

Ten eerste ligt het niet aan verzoeker dat verweerster zoals ze zelf erkent, er maar liefst bijna 4 jaar over doet om tot een beslissing ter zake de regularisatieaanvraag dd. 24.10.2005 te komen in hoofde van verzoeker, daarenboven is het logisch dat verzoeker als te Frankrijk erkend Russisch vluchteling op 09.09.2009 niet beter weet dan dat zijn verblijfssituatie in het Rijk wordt geregulariseerd, aangezien zijn hoedanigheid van te Frankrijk erkend Russisch vluchteling in het Rijk geenszins en automatisch een verblijfsrecht garandeert, vandaar de thans bestreden eerste en tweede bestreden beslissing !

Derhalve valt al helemaal niet in te zien op welke wijze verzoeker fraude zou hebben gepleegd.

Verder vermeldt verweerster uitdrukkelijk dat de hangende procédure van verzoeker voor de Raad van State op 31.08.2010 - en dit nadat ze werd ingesteld op 05.02.2004 (zijnde maar liefst zes en een half jaar later) - werd afgesloten aangezien ze zonder voorwerp was klaarblijkelijk gelet de tussengekomen regularisatie op 09.09.2009.

Het feit dat verzoeker noch de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de Raad van State heeft ingelicht van zijn asielaanvraag te Frankrijk (op het ogenblik van zijn regularisatieaanvraag in het Rijk op 24.10.2005) of op het moment van de toekenning van de asielstatus te Frankrijk, kan toch maar bezwaarlijk worden gelijkgesteld met het actief plegen van fraude, te meer deze Franse asielstatus verzoeker geen verblijfsrecht oplevert in het Rijk.

Met name is het zo dat de Franse verblijfstitel geen automatisch verblijfsrecht zin het Rijk oplevert en vandaar ook de tweede bestreden beslissing, ziet verzoeker niet in dat er in zijn hoofde thans elementen zouden spelen die zouden toelaten te besluiten dat de voorwaarden tot humanitaire regularisatie die hebben gespeeld in het eertijds toekennen van het verblijfsrecht op 03.09.2009, thans niet meer van toepassing zouden zijn, aangezien er aan deze elementen sindsdien niet is veranderd (aanwezigheid van zijn broer in het Rijk, integratie in het Rijk) zodat de redenen tot humanitaire regularisatie nog steeds aanwezig zijn, en het rechtzekerheidsbeginsel er zich tegen verzet dat aan dit verblijfsrecht een einde wordt gemaakt.

Dat er in de eerste bestreden beslissing derhalve geen afdoende gronden kunnen worden gevonden om te besluiten dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd, en dat gelet de sanctie gekoppeld aan art. 13 § Ibis Vr.W. 15.12.1980, namelijk de intrekking van het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker met de eerste bestreden beslissing, zowel de materiële motiveringsverplichting rustende op verweerster als het evenredigheidsbeginsel en rechtzekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden en de eerste bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd."

3.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van onbeperkte duur blijkt dat in deze beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Met verwijzing naar artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" stelt de verwerende partij vast dat het verblijfsrecht van onbeperkte duur van de verzoekende partij bekomen werd door het achterhouden van belangrijke informatie voor de Belgische overheid, informatie die van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op 24 oktober 2005 een regularisatieaanvraag indiende waarbij zij deze aanvraag baseerde op het feit dat haar broer erkend is als vluchteling, dat haar administratieve procedures lang geduurd hebben, op de onmogelijkheid terug te keren naar Rusland omwille van het gevaar zij er zou lopen en omwille van het feit dat haar procedure nog hangende is bij de Raad van State alsook haar integratie. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 3 september 2009 geregulariseerd werd wegens de lange duur van de verschillende procedures die zij had ingeleid bij de Belgische overheid, zijnde haar asielpcedure vermeerderd met de duur van de procedure voor de Raad van State. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit informatie van de Franse immigratiedienst gebleken is dat de verzoekende partij Frankrijk is binnengekomen op 14 september 2004 en dat zij aldaar een asielaanvraag indiende op 6 oktober 2004 en erkend werd als vluchteling in de loop van 2008 alsook dat zij houder is van een verblijfskaart van 10 jaar, geldig tot 19 juli 2016. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij haar regularisatieaanvraag in België indiende nadat zij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk en aldus de bescherming had gevraagd van de Franse autoriteiten, dat dit impliceert dat haar voornaamste belangen op het moment van het indienen van de regularisatieaanvraag in Frankrijk lagen en niet in België, dat zij in haar regularisatieaanvraag met geen woord repte over de lopende asielaanvraag in Frankrijk, dat zij evengoed geen afstand heeft gedaan van haar regularisatieaanvraag in 2008, toen zij erkend werd als vluchteling in Frankrijk en zij dus helemaal geen nood meer had aan regularisatie in België om humanitaire redenen, dat zij door haar belangen in Frankrijk, met name haar verblijf en haar ingeleide procedure aldaar, te verzwijgen bij haar regularisatieaanvraag in België, de Belgische overheid heeft misleid in haar beoordeling van deze aanvraag. De verwerende partij wijst er in de eerste bestreden beslissing op dat het vaststaat dat als geweten was dat de verzoekende partij een asielaanvraag had ingediend in een andere EU-lidstaat, zij de aanvraag zou geweigerd hebben gezien de verzoekende partij haar centrum van belangen niet in België, doch in Frankrijk had. De verwerende partij wijst er voorts op in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij er geen graten in zag de Raad van State niet in te lichten over haar nieuwe asielpcedure in een andere EU-lidstaat, laat staan over haar erkenning, en aldus haar procedure voor de Raad van State nodeloos te rekken. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geregulariseerd werd omwille van de lange duur van het geheel van administratieve procedures, dat door het achterhouden van informatie tegenover de Raad van State zij dus zelf de hand heeft gehad in de lange duur van haar procedure voor de Raad van State. Betreffende de overige elementen van de regularisatieaanvraag, meent de verwerende partij, zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing, dat deze eveneens komen te vervallen daar het feit dat de broer erkend is als vluchteling in België geen voldoende reden is om een verblijfsrecht toe te staan, dat de integratie van de verzoekende partij in België niet wordt betwist maar dat moeilijk kan verondersteld worden dat haar integratie in België groter zou zijn dan deze in Frankrijk waar zij reeds langer een verblijfsrecht heeft alsook dat zij niet in België is tewerkgesteld. Tenslotte kan in de eerste bestreden beslissing gelezen worden dat de verzoekende partij sinds het bekomen van haar verblijfsrecht voor onbepaalde duur nog niet de intentie heeft gehad haar dubbel verblijfsrecht in Frankrijk en België kenbaar te maken aan de Belgische immigratiediensten, dat wel integendeel zij probeerde om een machtiging tot vestiging te bekomen.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij faalt afdoende aan te geven waaruit blijkt dat de verzoekende partij fraude zou hebben gepleegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. De Raad stelt eveneens vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van onbepaalde duur haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Waar de verzoekende partij kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de eerste bestreden beslissing voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 13, §2*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 13, §2*bis* van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

De Raad wijst erop dat fraude, in brede zin, moet uitgaan van diegene in wiens voordeel de beslissing wordt genomen. Fraude veronderstelt dat de belanghebbende ter kwader trouw handelt, wat betekent dat de belanghebbende zich schuldig maakt aan een poging om anderen te doen geloven in een onbestaand feit of, omgekeerd, een poging om een bestaand feit te verbergen teneinde een bepaalde beslissing van het bestuur te bekomen (C.E., n°209.551 du 7 décembre 2010 ; C.E., n°209.553 du 7 décembre 2010).

3.1.4. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot een chronologische opsomming van de gebeurtenissen in haar hoofd, met name haar verblijf zowel te Frankrijk als in het Rijk en dit als in de loop van 2008 erkend vluchteling. Dergelijke kritiek mist echter feitelijke grondslag daar de verwerende partij zich geenszins beperkt tot een chronologische opsomming van het verblijf van de verzoekende partij in Frankrijk en in België als in de loop van 2008 erkend vluchteling, doch duidelijk aangeeft op welke gronden zij van mening is dat de verzoekende partij zich aan fraude schuldig heeft gemaakt. In de eerste bestreden beslissing kan immers gelezen worden dat het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 13, §2*bis* van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* wordt beëindigd daar het verblijfsrecht voor onbepaalde duur in België van de verzoekende partij bekomen werd door het achterhouden van belangrijke informatie voor de Belgische overheid, informatie die van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht waarbij zij specificeert *“De betrokkene is dus naar Frankrijk vertrokken nadat zijn eerste regularisatieaanvraag werd afgewezen. Zijn asielprocedure was toen al definitief afgesloten. Zijn tweede regularisatieaanvraag heeft hij dus ingediend nadat hij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk en dus de bescherming van de Franse autoriteiten had gevraagd. Dit impliceert dat zijn voornaamste belangen op het moment van het indienen van deze regularisatie-aanvraag in Frankrijk lagen en niet in België. Betrokken vreemdeling heeft in zijn regularisatieaanvraag met geen woord gerept over zijn lopende asielaanvraag in Frankrijk. Evengoed heeft hij geen afstand gedaan van zijn regularisatieaanvraag in België toen hij in 2008 in Frankrijk het statuut van erkende vluchteling kreeg en hij dus al helemaal geen nood meer had aan een regularisatie in België omwille van humanitaire*

redenen. De betrokken vreemdeling heeft door zijn belangen in Frankrijk (zijn verblijf en zijn ingeleide procédures ginds) te verzwijgen bij zijn regularisatieaanvraag de Belgische overheid misleid in haar beoordeling van deze aanvraag.

Het staat vast dat was geweten geweest dat de betrokkene een asielaanvraag had ingediend in een andere EU lidstaat de DVZ de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden zou geweigerd hebben gezien hij in België niet het centrum van zijn belangen had maar in Frankrijk. Betrokkene had verder bij zijn regularisatieaanvraag aangehaald niet te kunnen terugkeren naar Rusland om een aanvraag tot machtiging in het kader van art 9,2° van de vreemdelingenwet in te dienen omwille van het feit dat zijn procédure bij de Raad van State nog aanhangig was. Zoals opgemerkt wordt in zijn regularisatieaanvraag had de RvS dan kunnen oordelen dat er in beginsel geen belang meer zou zijn bij het voeren van de procédure. Niettegenstaande zag de betrokkene er geen graten in de Raad van State niet in te lichten over zijn nieuwe asielprocedure in een andere EU lidstaat, laat staan over zijn erkenning, en aldus zijn procédure voor de RvS nodeloos te rekken. De betrokkene werd geregulariseerd omwille van de lange duur van het geheel van administratieve procédures (zijn asielaanvraag vermeerderd met de duur van de procedure voor de RvS, die op het moment van de regularisatie nog liep). Door het achterhouden van informatie tegenover de Raad van State heeft hij dus zelf de hand gehad in de lange duur van zijn procédure voor de RvS. De overige aangehaalde elementen in zijn asielaanvraag komen eveneens te vervallen: het feit dat zijn broer erkend werd in België is geen voldoende reden om hem een verblijfsrecht toe te staan. Dat mijnheer ooit een zekere graad van integratie in België gehad heeft wordt niet betwist, maar er kan moeilijk verondersteld worden dat zijn integratie in de Belgische samenleving groter zou zijn dan die in Frankrijk waar hij reeds langer een verblijfsrecht heeft. Hij is niet in België tewerkgesteld volgens de RSZ répertoria. Mijnheer wedt duidelijk op twee paarden door in twee EU- lidstaten de uiteenlopende voordelen van een verblijfsrecht te onderhouden. Daarenboven heeft mijnheer sinds het bekomen van zijn verblijfsrecht van onbepaalde duur nog niet de intentie gehad zijn dubbel verblijfsrecht in Frankrijk en België kenbaar te maken aan de Belgische migratiediensten. Wel in tegendeel probeerde hij eerder dit jaar nog een machtiging tot vestiging te bekomen.” De verzoekende partij betwist niet dat zij op 6 oktober 2004 een asielaanvraag indiende in Frankrijk noch dat zij in de loop van 2008 erkend werd als vluchteling in Frankrijk. Evenmin betwist de verzoekende partij het feit dat zij deze informatie nooit heeft meegedeeld, niet ter gelegenheid van haar regularisatieaanvraag, noch later na het erkend worden als vluchteling in Frankrijk in 2008, noch bij het toekennen van een verblijfsrecht voor onbepaalde duur in België in september 2009, aan de Belgische immigratiediensten of de Raad van State. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij op grond van foutieve feitelijke vaststellingen of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de verzoekende partij op actieve wijze informatie zou hebben achtergehouden waardoor zij zich aan fraude heeft schuldig gemaakt. Het feit dat de erkenning als vluchteling in Frankrijk aantoonde dat haar leven in gevaar is in haar herkomstland, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij stelt niet in te zien hoe zij, die gelet op haar illegaal verblijf in België op 24 oktober 2005 een regularisatieaanvraag indiende, op dat ogenblik of enig ogenblik daarna en dit tot het ogenblik van de regularisatie fraude zou hebben gepleegd. De verzoekende partij gaat hiermee duidelijk voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, waaruit het plegen van fraude door het achterhouden van informatie duidelijk blijkt. Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet aan haar ligt dat de verwerende partij er maar liefst vier jaar over doet om tot een beslissing te komen, ziet de Raad niet in op welke wijze dit argument afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, waarbij er onder meer op gewezen wordt dat de verzoekende partij nagelaten heeft in haar regularisatieaanvraag te vermelden dat zij reeds een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk. De verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze het feit dat de verwerende partij pas na vier jaar een beslissing nam in het regularisatiedossier van de verzoekende partij afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij van mening is dat het logisch is dat zij als te Frankrijk erkend vluchteling op 9 (lees: 3) september 2009 niet beter weet dan dat haar verblijfssituatie in het Rijk wordt geregulariseerd daar haar hoedanigheid van erkend vluchteling geenszins automatisch een verblijfsrecht in het Rijk garandeert, gaat zij er aan voorbij dat zij een regularisatie heeft gevraagd op bepaalde humanitaire gronden, zoals haar langdurige asielprocedure en haar integratie, zodat zij wel degelijk weet dat haar verblijf in het Rijk wordt geregulariseerd omdat de door haar ingeroepen elementen, en aldus de elementen waarvan de verwerende partij kennis heeft, zoals de nog steeds lopende asielprocedure en

de langdurige integratie in België, op 3 september 2009 worden aanvaard als grond voor regularisatie. Bovendien, zoals ook duidelijk blijkt uit de eerste bestreden beslissing, was de verwerende partij geenszins op de hoogte van het feit dat de verzoekende partij een erkend vluchteling was in Frankrijk op het ogenblik van het toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij de verwerende partij hiervan op de hoogte had gesteld of dat de verwerende partij hiervan op een andere wijze op de hoogte was of had moeten zijn. In zoverre de verzoekende partij met haar kritiek zou wensen aan te voeren dat zij niet wist dat het feit dat zij een in Frankrijk erkend vluchteling was belangrijke informatie was daar zij ervan uitging dat zij gelet op haar illegaal verblijf in België geregulariseerd werd, gaat zij er aan voorbij dat zij niet geregulariseerd werd omwille van haar illegaal verblijf op zich, doch wel naar aanleiding van een door haar ingediende aanvraag in oktober 2005, waarbij zij zich beroepen had op lange procedures inzake haar asielaanvraag en een integratie in België.

De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij noch de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de Raad van State heeft ingelicht over haar asielaanvraag in Frankrijk of op het moment van de toekenning van de vluchtelingenstatus in Frankrijk bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met het actief plegen van fraude, te meer deze Franse asielstatus haar geen verblijfsrecht oplevert in het Rijk. De Raad wijst erop dat de verwerende partij wel degelijk op kennelijk redelijke wijze het feit dat de verzoekende partij noch de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de Raad van State heeft ingelicht over haar asielaanvraag in Frankrijk of op het moment van de toekenning van de vluchtelingenstatus in Frankrijk, kan gelijkstellen met het plegen van fraude. De Raad herhaalt dat fraude veronderstelt dat de belanghebbende ter kwader trouw handelt wat betekent dat de belanghebbende zich schuldig maakt aan een poging om anderen te doen geloven in een onbestaand feit of, omgekeerd, een poging om een bestaand feit te verbergen teneinde een bepaalde beslissing van het bestuur te bekomen. Met de verwijzing naar het feit dat de vluchtelingenstatus in Frankrijk geen verblijfsrecht in het Rijk oplevert, toont de verzoekende partij niet aan dat het achterhouden van het feit dat zij een asielaanvraag indiende in Frankrijk en het feit dat zij als vluchteling werd erkend, geen fraude zou uitmaken. Immers, het weze herhaald, heeft de verzoekende partij zelf een regularisatieaanvraag ingediend waarbij zij geweest heeft op onder meer de langlopende asielprocedure in België en de integratie in België. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze zij onwetend kon zijn over de invloed die een asielaanvraag in een andere EU-lidstaat en het erkend worden als vluchteling in een andere lidstaat heeft op een lopend beroep in asielzaken voor de Raad van State en een lopende regularisatieprocedure die onder meer gegrond is op voornoemde lopende asielprocedure en een integratie in België.

Waar de verzoekende partij stelt dat de Franse verblijfstitel geen automatisch verblijfsrecht in het Rijk oplevert en zij dan ook niet inziet dat er in haar hoofde thans elementen zouden bestaan die zouden toelaten te besluiten dat de voorwaarden tot humanitaire regularisatie die hebben gespeeld in het eertijds toekennen van het verblijfsrecht op 3 september 2009 thans niet meer van toepassing zouden zijn aangezien er aan deze elementen (aanwezigheid van de broer in het Rijk en integratie in het Rijk) sindsdien niets veranderd is zodat de redenen tot humanitaire regularisatie nog steeds aanwezig zijn, gaat zij voorbij aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Immers wordt er enerzijds op gewezen dat de verzoekende partij op 3 september 2009 geregulariseerd werd wegens de lange duur van de verschillende procedures die zij had ingeleid bij de Belgische overheid, zijnde haar asielprocedure vermeerderd met de duur van de procedure voor de Raad van State, dat de verzoekende partij er geen graten in zag de Raad van State niet in te lichten over haar nieuwe asielprocedure in een andere EU-lidstaat, laat staan over haar erkenning, en aldus haar procedure voor de Raad van State nodeloos te rekken, dat de verzoekende partij geregulariseerd werd omwille van de lange duur van het geheel van administratieve procedures, dat door het achterhouden van informatie tegenover de Raad van State zij dus zelf de hand heeft gehad in de lange duur van haar procedure voor de Raad van State. Anderzijds wordt er op gewezen dat de verzoekende partij haar regularisatieaanvraag in België indiende nadat zij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk en aldus de bescherming had gevraagd van de Franse autoriteiten, dat dit impliceert dat haar voornaamste belangen op het moment van het indienen van de regularisatieaanvraag in Frankrijk lagen en niet in België, dat zij in haar regularisatieaanvraag met geen woord repte over de lopende asielaanvraag in Frankrijk, dat zij evengoed geen afstand heeft gedaan van haar regularisatieaanvraag in 2008 toen zij erkend werd als vluchteling in Frankrijk en zij dus helemaal geen nood meer had aan regularisatie in België om humanitaire redenen, dat zij door haar belangen in Frankrijk, met name haar verblijf en haar ingeleide procedure aldaar, te verzwijgen bij haar regularisatieaanvraag in België, de Belgische overheid

heeft misleid in haar beoordeling van deze aanvraag. De verwerende partij wijst er in de eerste bestreden beslissing op dat het vaststaat dat als geweten was dat de verzoekende partij een asielaanvraag had ingediend in een andere EU-lidstaat, zij de aanvraag zou geweigerd hebben gezien de verzoekende partij haar centrum van belangen niet in België doch in Frankrijk had. Betreffende de overige elementen van de regularisatieaanvraag, meent de verwerende partij, zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing, dat deze eveneens komen te vervallen daar het feit dat de broer erkend is als vluchteling in België geen voldoende reden is om een verblijfsrecht toe te staan, dat de integratie van de verzoekende partij in België niet wordt betwist maar dat moeilijk kan verondersteld worden dat haar integratie in België groter zou zijn dan deze in Frankrijk waar zij reeds langer een verblijfsrecht heeft alsook dat zij niet in België is tewerkgesteld. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk waarom de voorwaarden tot humanitaire regularisatie die hebben gespeeld in het eertijds toekennen van het verblijfsrecht op 3 september 2009, door het kennis nemen van de achtergehouden informatie door de verzoekende partij betreffende de door haar ingediende asielaanvraag in Frankrijk en het feit dat zij in 2008 in Frankrijk als vluchteling werd erkend, anders beoordeeld dienen te worden. Het feit dat de in de aanvraag aangegeven informatie thans ongewijzigd is, doet geen afbreuk aan het feit dat deze informatie tot een andere beoordeling had kunnen leiden indien men kennis had van de achtergehouden informatie. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat indien de verwerende partij op de hoogte was geweest van de achtergehouden informatie, zij geenszins zou gekomen zijn tot het toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij op 3 september 2009, zodat duidelijk blijkt dat de achtergehouden informatie van doorslaggevend belang is.

3.1.5. De verwerende partij kon aldus op basis van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" de verblijfsmachtiging van onbepaalde duur in het Rijk beëindigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing geen afdoende gronden bevat om te besluiten dat zij fraude zou hebben gepleegd.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.1.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande en uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.1.7. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet.

3.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Naar luid van art. 13 § 2bis Vr.W. 15.12.1980 (eigen cursivering en onderlijning) :

« § 2bis. : De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.»

Zou verzoeker derhalve volgens verweerster : 'valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt quod certe non.

Aangezien verweerster niet uiteenzet waaruit blijkt dat verzoeker effectief en actief fraude zou hebben gepleegd door 'valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt' dan wel door 'fraude te plegen of andere onwettige middelen te hebben gebruikt' en zij hieraan nochtans de zwaarwichtige sanctie van art. 13 § 2bis Vr.W. 15.12.1980 zijnde de intrekking van het verblijfsrecht na meer dan vier jaar koppelt, in elk geval ook dient te worden besloten dat verweerster thans art. 13 § 2bis Vr.W. 15.12.1980 schendt aangezien de omissie door nalatigheid in hoofde van verzoeker geenszins met de art. 13 § 1bis Vr.W. 15.12.1980 beoogde fraude kan worden gelijkgesteld, zodat om ook deze redenen de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Dat zodoende ook de tweede bestreden beslissing thans dient te worden vernietigd.

Inderdaad, het feit dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen heeft niet automatisch tot gevolg dat de tweede bestreden beslissing dient te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing inhoudt om het bevel het grondgebied te verlaten.

Dit is en blijft een discretionaire bevoegdheid van verweerster, aangezien het art. 13 § 1bis Vr.W. 15.12.1980 expliciet vermeldt dat het verblijfsrecht van verzoeker kan worden ingetrokken en geenszins moet worden ingetrokken.

Aangezien verweerster in de tweede beslissing en onder verwijzing naar art. 6 Vr.W. 15.12.1980 een expliciete verwijzing maakt naar de eerste bestreden beslissing, is het evident zo dat zij de tweede bestreden beslissing neemt naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en dit op dezelfde datum namelijk op 20.08.2013 (en waardoor ook het beroep tot vernietiging van de tweede bestreden beslissing ontvankelijk is, nu niet ernstig kan worden geloofd dat beide bestreden beslissingen connex zijn) en dat derhalve de vernietiging van de eerste bestreden beslissing aldus ook de vernietiging van de tweede bestreden beslissing met zich meebrengt en dat verzoeker opnieuw in dezelfde administratieve positie dient te worden geplaatst als voorafgaandelijk de eerste bestreden beslissing en verzoeker ondertussen geacht moet worden op het grondgebied te kunnen verblijven.”

3.2.2. Artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

3.2.3. In zoverre de verzoekende partij opnieuw voorhoudt dat de verwerende partij niet uiteenzet waaruit blijkt dat zij effectief en actief fraude zou hebben gepleegd, doch hieraan nochtans de zwaarwichtige sanctie van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet koppelt na meer dan vier jaar, wijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel, waar uiteengezet wordt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd.

3.2.4. Voorts meent de verzoekende partij dat in ieder geval dient besloten te worden dat de verwerende partij artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet schendt aangezien de omissie door nalatigheid in hoofde van de verzoekende partij geenszins met de in artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet beoogde fraude kan worden gelijkgesteld.

De Raad herhaalt dat fraude, in brede zin, moet uitgaan van diegene in wiens voordeel de beslissing wordt genomen. Fraude veronderstelt dat de belanghebbende ter kwader trouw handelt wat betekent dat de belanghebbende zich schuldig maakt aan een poging om anderen te doen geloven in een onbestaand feit of, omgekeerd, een poging om een bestaand feit te verbergen teneinde een bepaalde beslissing van het bestuur te bekomen (C.E., n°209.551 du 7 décembre 2010 ; C.E., n°209.553 du 7 décembre 2010). Aldus is vooreerst duidelijk dat het niet vermelden van een feit eveneens fraude kan uitmaken indien het gaat om het verbergen van een bestaand feit teneinde een beslissing van het bestuur te bekomen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden, met het verwijzen naar het aanwezig zijn van een omissie door nalatigheid, dat er in haar hoofde geen kwade trouw aanwezig is. Vooreerst dient immers vastgesteld te worden dat de verzoekende partij haar hangende asielaanvraag in Frankrijk sinds eind 2004 en haar erkenning als vluchteling in Frankrijk in de loop van 2008 nooit kenbaar heeft gemaakt aan de Raad van State waar een beroep lopende was tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die de verzoekende partij de vluchtelingenstatus had geweigerd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij onmogelijk onwetende kon zijn over de invloed die de erkenning als vluchteling in Frankrijk zou hebben op deze procedure. Voorts stelt de Raad vast dat de goede trouw van de verzoekende partij en het feit dat het niet vermelden van de asielaanvraag in Frankrijk bij haar regularisatieaanvraag of van het erkend worden als vluchteling in Frankrijk tijdens de lopende regularisatieaanvraag, enkel een omissie door nalatigheid zou betreffen, wordt tegengesproken door de feiten. Immers indien de stelling van de verzoekende partij zou kunnen gevolgd worden en zij door nalatigheid bij haar regularisatieaanvraag niet had vermeld dat zij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk alsook in het kader van haar lopende regularisatieaanvraag vergeten te vermelden was dat zij erkend werd als vluchteling in Frankrijk, vereist de goede trouw in hoofde van de verzoekende partij dat zij het erkend zijn als vluchteling in Frankrijk in 2008 ten laatste naar voren bracht op het ogenblik dat zij in België geregulariseerd werd - wat zij niet heeft gedaan zoals ook wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Immers werd zij op 3 september 2009 geregulariseerd op grond van de door haar in 2005 ingediende regularisatieaanvraag die zij onder meer baseerde op haar lopende asielpprocedure en haar integratie in België, terwijl zij intussen erkend was als vluchteling in Frankrijk en het centrum van haar belangen en haar integratie in Frankrijk had, elementen die worden aangehaald in de motieven van de eerste bestreden beslissing en die door de verzoekende partij niet worden betwist. Gelet op het feit dat de verzoekende partij ook op het ogenblik van het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in België het feit dat zij in Frankrijk reeds erkend werd als vluchteling en aldaar een geldig verblijf heeft niet meedeelt aan de Belgische immigratiediensten, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat zij ter goeder trouw is.

Een schending van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Waar de verzoekende partij, betreffende de tweede bestreden beslissing, stelt dat het feit dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen niet automatisch tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing dient te worden genomen, kan zij worden gevolgd. Echter laat zij na om een concrete kritiek te formuleren met betrekking tot de (motieven van de) tweede bestreden beslissing. Zij stelt enkel dat de tweede bestreden beslissing een expliciete verwijzing maakt naar de eerste bestreden beslissing, dat de verwerende partij de tweede bestreden beslissing neemt naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en dat derhalve de vernietiging van de eerste bestreden beslissing aldus ook de vernietiging van de tweede bestreden beslissing met zich meebrengt.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen gegronde middelen heeft aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat er gronden zijn voor het nietig verklaren van de tweede bestreden beslissing.

3.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER